

[Sønderby]

ger meget omhyggeligt med i, hvad der sker under forhandlingerne i Wien. Med den ro i sindet vil jeg afvise det dagsordensforslag, hr. Pelle Voigt har fremsat, og afvente, hvad der sker under CFE-forhandlingerne.

Køpke Christensen (FP):

Den foreliggende forespørgsel af SF har naturligvis, som det er sagt op til flere gange, udgangspunkt i situationen i Østlandene – en udvikling, der går så hurtigt, at vi ligefrem ikke kan nå at følge med; den almindelige fantasi har simpelt hen svært ved at følge med. Vi kan ligesom den øvrige demokratiske verden glæde os over hele den udvikling og håbe på, at alle de kommunistiske landes borgere også virkelig kommer til at mærke de demokratiske processer i hverdagen.

Men når dette er sagt, må vi gøre os klart, at det selvfølgelig i sig selv kan være meget svært fra den ene dag til den anden at gå over fra en kommunistisk til en demokratisk filosofi. Derfor skal vi passe på, at vi ikke bliver forblændede af situationen. Det er altid sundt at være kritisk, og det gælder også i dette tilfælde. Vi må gøre os fuldstændig klart, at der vil komme og allerede har været en del problemer i disse lande ved overgangen til et andet system; eksempelvis kan vi nævne Rumænien sidste søndag. Det er de samme mennesker, der i mange tilfælde stadig sidder i de styrende organer, og derfor må vi som sagt være kritiske. Dermed være ikke sagt, at jeg ikke tror på visse borgeres alvorlige mening om at få demokratiske tilstande indført, ligesom vi har her i Vesten, men derfra og til ligefrem at overføre økonomiske midler fra vores forsvarsbudget, og dermed altså NATO's, mener jeg er helt hen i vejret.

Jeg kan forstå på SF, at de ønsker disse nedskæringer på forsvarsbudgettet overført til at investere i et bedre miljø i Østeuropa, og der er vist ingen tvivl om, at miljøet dér også trænger til en virkelig opstramning. Men kan det nu være rigtigt, at vi danskere skal gå foran for at hjælpe et land, der har svinet miljøet til igenem en årrække? Havde økonomien været til stede i Danmark, synes jeg, dette forslag måske kunne have været helt korrekt, men der er ikke økonomisk baggrund for sådanne udskjelser.

Som jeg sagde tidligere, handler dette her ikke kun om vores økonomiske problemer; det handler også om den forening, vi er medlem-

mer af, nemlig NATO. Og skal det på længere sigt være sådan, at vi skal være med til at skære ned, hvad givet vil ske på et tidspunkt, skal det selvfølgelig komme fra en fælles NATO-pagt. Vores kontingent til NATO-medlemskabet har aldrig været helt i top. Vi har, som det er sagt tidligere, som medlem af denne pagt været udsat for bebrejdelser fra NATO's side med hensyn til vores forsvar. Det skal vi ikke udsætte os for endnu en gang.

Som det eneste land i Europa er vi blevet bebrejdet ikke at have et forsvar, som det burde være, og ikke at have brugt de økonomiske ressourcer, vi faktisk har forpligtet os til. Og jeg mener i det hele taget, NATO er den bedste garanti for fred og frihed.

Alt i, alt må vi konkludere, at vi ikke kan se nogen grund til at bruge længere tid på denne forespørgsel. Vi mener ikke, regeringen skal begynde at indkalde Folketingets partier til forhandling om nedskæringer i forsvarsbudgettet til fordel for at pøse penge ud til Østlandene.

Hvis vi går over i drømmeverdenen og forestiller os, at et flertal i dette Ting skulle finde på at føre SF's tanker ud i livet, hvad så? Hvilke garantier ville vi overhovedet have for, at disse penge ville blive brugt på den rigtige måde? Ingen! Der er ingen garanti.

Hvis disse østeuropæiske lande virkelig mener noget med at få en oprydning i gang, som vi andre herhjemme godt ved der er brug for, bør disse økonomiske ressourcer selvfølgelig tages fra deres egne forsvarsbudgetter. I Fremskridtspartiet har vi den opfattelse, at vi skal glemme alt om dette med indkaldelse af Folketingets partier til drøftelse på den baggrund, der her er stillet i dag.

Med hensyn til SF's dagsordensforslag kan Fremskridtspartiet selvfølgelig ikke sige ja, idet vi ikke kan gå ind for en nedskæring af forsvarsbudgettet på nuværende tidspunkt.

Jørgen Estrup (RV):

Året 1989 blev udenrigs- og sikkerhedspolitisk uden sidestykke i dette århundredes europæiske historie. På få måneder smuldrede det verdensbillede, som var skabt af anden verdenskrig, og som vi alle havde vænnet os til at betragte som givet og stort set uforanderligt. Den kolde krigs fronter, jerntæppet og Berlinmuren, gik i opløsning fra den ene dag til den anden. Historien skiftede så at sige gear fra sneglefart til tigerspring.